Почтову оплату зложено з гори гуртом.

Ч. 51. Неділя, дня 18. грудня 1921. (Ціна 1. прим. 20 мп.) Рік III.

Ціна примірника 20 м. Чвертьрічна передплата разом в оплатою почт. в краю 240 м; за границею разом в оплатою почт. 600 марок, поодиноке число 50 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул. Побереже ч. 1.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Перед колядою.

Ще тільки одна зброя осталася нам і одна кріпость.

Наші кріси, наші гармати попали в руки ворога або остали вони на шляхах і степах України. Наше військо, це горде, неуґнуте — лягло покотом в могилу, скошене тифом. Це біль, якого забути не можемо, хочби й хотіли, це спомин хвилі, яка несла нам волю, яка так близько була, а яку ми втратили.

Так! Ми втратили ту зброю, яка блиском самим в живій руці живого народу хоронить його від напасти і стоїть на сторожі його державности.

Осталась нам ще тільки одна сила — це школа, одна кріпость — це культура. Коли позволимо на це, щоб нам і її перед нашими очима зруйновано, тоді спокійно можемо сказати собі, що ми не вартуєм називатись народом, та що все те, що з нами твориться як з народом, нам по праві і слушности належиться, як рабам з уродження — рабам без чести, без чола, які самі не вміють пошанувати гідности людини в собі.

А це тим більше, що цеї зброї нам ніхто ні спалити, ні знищити не може. Цю кріпость ми тільки самі можемо здвигнути і самі, як ніпечимні сини славних предків, звалити, понівечити, собі й своїм дітям на горе.

Тому кожде село, кожде місто, кожда родина, кожда окрема людина в нашому краю повинна старатися, щоби постійно складати певну та не малу квоту на „Рідну Школу“. Особливо ця жертвенність повинна показатись в цілій своїй силі в часі свят Різдва і Ново Року. На заклик „Рідної Школи“ наш народ повинен відповісти не міліоновим а міліярдовим даром для українських приватних шкіл. Кожний з нас мусить зложити на цю ціль певну квоту як різдвяний і новорічний дар, який буде знаком приналежности кождого з нас до великої культурної нації. Багата жертвенність наша на „Рідну Школу“ буде чином, який стверджувати-ме, що святкуюча сімя є духово звязана з минулими поколіннями, що засідаючи до стола, ділились кутею, співали коляди і складали по старому звичаю почесний дар колядникам.

І цього року в кождім нашім селі, в кождім місті повинна відбутись коляда на „Рідну Школу“, а кожда хата вже тепер повинна відкладати поважну суму на цю коляду, по звичаєвому закону, який зберігається в нас споконвіку. І цею колядою на високу, благородну народню ціль доконаємо великого діла — не дозволимо нашим дітям кривити душею в чужій школі.

З гарячим зазивом звернулось Укр. Педагогічне Товариство в 40-літний ювилей свойого істнования до нашого громадянства о жертви на „Рідну Школу“. Громадянство зложило мало-що понад оден міліон — отже суму, яка ледви вистарчає, щоби покрити видатки на пів місяця.

Не хочемо розбирати причин, чому так мало зібрано. Тепер повинні ми ратувати нашу народню честь і в імя нашої будучности постаратись, щоб лихо направити. І тому клич: »Коляда на Рідну Школу« повинен стрілою облетіти наші села і міста. А кожда місцевість повинна старатись, щоб коляда випала в ней як найбагатша.

А щоби коляда випала як слід, треба щоби заздалегідь приготовився до співу гурт молодих громадян, чи громадянок даної місцевости. Цей гурт не повинен минати ні одної хати. Коли місцевість є більша, тоді треба зложити кілька гуртків. Всі гроші треба зараз віпослати чеком або переказом до „Рідної Школи“ у Львові, ринок 10. з зазначенням, що це коляда на „Рідну Школу“ з такого то а такого села.

Найбільшим ворогом для кождого народа є він для себе сам але й найбільшим приятелем, коли знає, яких позицій має боронити.

А позицією, яка рішає про долю цілих поколінь, є рідна школа.

Нуте, до праці!

Читайте і ширіть „Український Голос“!

В Імени Річипосполитої Польської!

Суд Окружний в Перемишлі, як трибунал для справ пресових орік на підставі §§ 489 і 493 п. к. 1) що зміст артикулу уміщеного в ч. 47. виходячої в Перемишли періодичної часопису „Український Голос“ з дня 20. падолиста 1921. під заголовком „Большевицький конгрес“ в уступах: a) від слів „До чого одначе“ до слів „найкраще отсей“; b) від слів: „Як бачимо“ до слів „духовенства спеціяльно“; c) від слів „Подаване польськими“ до слів „мури катедри св. Юра“; d) „від слів „Ось так родяться“ до слів „болвшевицького сторожа“; e) від слів „Цей фактичний стан“ до слів „атакованого польською пресою“; f) від слів „На основі цих фактів“ до слів „національного життя; g) від слів „В світлі цього представлення“ до кінця артикулу, містять знамена з § 65a) з. к. 2) що конфіската цього числа часопису „Український Голос“ є оправдана. 3) що розповсюднюванне згаданого артикулу є заборонене.

Заразом поручається Редакції часопису „Український Голос“, по мисли § 20 устави пресової, щоби зміст сего оречення на першій стороні найблизшого числа свого часопису без причин умістила.

Суд окружний в Перемишлі, Відділ VI.
дня 27. падолиста 1921. (Підпис нечиткий.)

Східна Галичина.

Віденські часописи доносять, що відповідно до ухвали Союза Народів — Найвища Рада вже в січни розпічне наради над правно-державним становищем Сх. Галичини. Тому-то і Уряд ЗУНР вислав в падолисті секретаря закор. справ Др. Костя Левицького до Парижа і Льондону, щоби французькому і анґлійському урядови предложив бажанне українського населення Сх. Галичини. Як відомо, польські ґазети донесли були, що анґлійський уряд дав приказ Др. К. Левицькому виїхати з Льондону. Це очевидна брехня. Уряд ЗУНР не тільки, до заперечує цю безглуздну брехню але стверджує, що Др. К. Левицький стрітився в Парижі і Льондоні з прихильністю міродайних політиків, котрі приняли до відома заяву Др. К. Левицького.

Польські політики знають теж, що справа Сх. Галичини зближається до своєї розвязки. Причини міжнародного характеру, які дотепер зволікали розвязку Сх. Галичини, одна за другою відпали та уступають на бік до решти. Тому то польські ґазети дуже несупокійні, що дня пускають в світ нові брехні, аби збити нас з пантелику. Перед веде ґазета, друкована українською мовою, „Рідний Край“, якої з наших людей ніхто не чи-

ОЛЕГ ВІЩИЙ.

Сон святомиколаївської ночи.

Тюрма. Всі тюремні казамати наповнені мучениками за віру в людські права свого народа й за горячу любов до своєї безталанної Неньки.

Як перших християн виловлювано по всіх сторонах римської держави яко державних зрадників, та наповнювано ними тюрми, а відтак на втіху й радість дикої, поганської товпи гнано їх на страшні муки, так і отсих мучеників половлено по всіх усюдах нещасної країни, та запроторено у тюрму на муки, на зрорадісну й дику втіху безсердечного поспільства.

Як колись погани завзялися стерти з лиця землі імя християнське, та гонили й мучили в першій мірі християнських провідників, так і новітні нерони напосілися стерти з лиця землі найдороще імя обездоленого його народа, та в першій мірі задумали вигубити його геройських провідників, найкращих його синів, сам цвіт народа.

Ніч св. Миколая. Нашим перетомленим мученикам снилися як-раз золоті сни з їх діточих літ, як то їм св. О. Миколай все приносив красні подаруночки. І як-раз у хвилі тих золотих снів являється кождому з них св. Отець Миколай у своїй небесній постаті з ангельською добротою в очах.

І дивиться на них своїм печатливим батьківським зором. Бачить їх помарнілі, пожовклі тіла, обезсилені в наслідок тюремних злиднів. Але от у їх серцях добачив щось іншого, добачує там не змарновані, а повним блеском ясніючі свої дари з попередних літ: бачить, як там у серцях тих народних жертв блестить наче світлий діямант тверда, непохитна віра в силу, могучість і правду свого народа, бачить, як у тих многострадальних серцях горить сильний жар любови до своєї Неньки.

І тішиться небесний Святитель, що ті Його дари не то, що не змаріли, але навпаки на причуд розвились і видають прекрасні овочі.

І ось тепер знов виймає Він з своєї небесної скарбниці по одному небесному подарункові й вкладає його кождому мученикові у серце. *І вмить у всіх серцях побіч світлої віри й жаркої любови пречудно заяснілa золота надія на скоре й повне здійснення їх молодечих мрій, їх недавніх зусиль і сердечних змагань.* —

І всім мученикам до сну сеї ночи навязує тепер небесний Святитель події з послідних гонень християн. От бачуть наші мученики, наче на яві як лютяться, знущаються поганці над християнами, немовби конець світа зближався — кругом неправда і неволя; та се вже послідні, хоч люті й страшні знущання. Ось на небі зявляється знак терпіння й саможертви, святий знак з Голгофти. Довершилося! Завершилися страдання божих дітей. Відчинилися тюремні двері; тисячі-міліони християнських мучеників виходять на свободу знак терпіння й страшної жертви стає знаком славної побіди. Словами:

„Бо нема нічого неможливого у Господа сил“. — закінчує небесний Святитель сон святомиколаївської ночи —

А вранці, як у тюремних казаматах пробудилися наші мученики, то хоч їх лиця помарніли, однак їх очи сяли якоюсь надзвичайною радістю; а за хвилю ціла тюрма потрясалася від грімкої пісні:

О, хто, хто Миколая любить,
О, хто, хто Миколаю служить,
Той не буде ошуканий,
Ні на вік врагам відданий.
Миколає, Миколає! —

Злотське, 1921.

час. Служить вона на те, аби на неї могли покликуватись польські ґазети, що нібито вона є виразом політичної думки українського населення. Отже цей „Рідний Край" доносить про якісь польсько-українські переговори, про якусь укр. делеґацію у Варшаві, то знов про Др. Володимира Бачинського, Др. Степана Барана Др. Леся Кульчицького і Др. Альфреда Говиковича, які нібито ведуть переговори. Що-до Др. Леся Кульчицького, то він ніколи активною політикою не займався і не займається; він фінансіст і тільки в тім напрямі працює. Так само і Др. Говикович. Щож до Др. Барана, то його саме в день донесення про переговори арештовано під закидом державної зради. Др. Бачинський вже раз прилюдно оповістив, що всякі поголоски про його подорож до Варшави — це нікчемна брехня, а такою-ж брехнею є і найновіще донесення „Рідного Краю". Цей часопис з рештою щодня опльовує наші змагання до волі, радується кождою нашою невдачею. Ми про це ніколи не згадуємо, бо укр. незалежна преса з „Рідним Краєм" ніколи не запускається в полеміку. Колиж ми нині про него згадуємо, то тільки на те, щоб перестерегти польське громадянство перед безличними брехнями „Рідного Краю".

І тому ще раз стверджуємо, що ніхто з галицьких Українців не тільки, що не веде ніяких переговорів з Поляками, але не має навіть права запускатися в них. До того покликані тільки уповноважені чинники, яких тепер нема в краю і які в вересні відкинули пропозиції до польсько-українських переговорів. Тому, колиб хто розсівав видумки про переговори, того треба вважати звичайним провокатором.

З рештою наше громадянство дуже добре знає, що справа Сх. Галичини є справою міжнародною і тільки на міжнародній арені може бути вирішена доля нашого краю. Це стверджує жидівська „Хвіля" і додає, що справа Сх. Галичини прийде під нараду зараз по полагодженню справи Виленщини, около 15. січня. Тому то польський уряд і сойм щоби виминути рішення Найвищої Ради, докладають всіх сил аби в „себе в дома" полагодити справу Сх. Галичини. Польський премієр Поніковскі займається дуже ревно справою Сх. Галичини. Переслухує він ріжних „знавців" цего краю, як Мадейского і Левенгерца, а останніми часами, по донесенню „Часу" візвав до Варшави ще одного знавця архіепископа Більчевского. Але цей відказався і повідомив Поніковского, що його думки про Сх. Галичину є такі самі, що вірменського архіепископа Теодоровича. Як Поніковский хоче дійсно „розвязати" справу Сх. Галичини при помочі Теодоровича, то з певности справу ще гірше помотає.

Далі доносить „Хвіля", що і міністрови Скірмонтови справа Сх. Галичини не дає спати. Він виготовив вже навіть плян „автономії" і хоче його завезти до Парижа і Льондону, аби дістати на него згоду Франції і Анґлії. Тому дав приказ польським послом в Париж і Льондоні, щоб винюхали в французьким і анґлійськім міністерстві справ заграничних, чи годяться вони на приїзд міністра Скірмунта.

„Сим побідиши".

Дуже важну справу порушив „Укр. Гол." під тим заголовком.

Ми бачимо в нашому народньому життю нову появу: „гиндель". Ми покинули упередження наших прадідів козаків до крамарства і взялись запопадливо до „гиндлю".

Чим змінились і ми стаємося з упередженої запорожця:

„А ти, як хоч називай, на те позваляю,
Аби крамарем не звав, бо за це полаю".

Усі ті, котрим допекло лихоліття, взялись до торговлі; люде, котрим і неснилося бути торговцями, котрі до того не мають фахового вишколення, котрі руководяться лише особистим хистом і котрі лише в тих ненормальних хаотичних відносинах, які переживаємо можуть „торгувати" зароблять на добу по 35.000. Перед війною були певно такої штуки не втяли.

А коли дехто з них справді доробиться міліонів, то або купить собі „Кіно"*) і далі зараблятиме на людській пристрати і глупоті дальші міліони, або заживе ситим буржуйним життям, не турбуючись тим, що довкруги него діється. Де хто відважиться на продукцію мила, бо до того не треба великих вкладів і інтерес можна легко кождої хвилі зліквідувати. тай годі.

Придивімся, накім такий принагідний торговець „з біди" зарабляє по 35.000 м.?

Зарабляє легким способом на тім, хто далі не буде його краму перепродувати т. є. на консументі. Така торговля називається паском, — віде правди діти —, вона є неморальна і каригідна, а в хаотичних відносинах аж тепер лише толерована. Купець з фаху, коли він хоче називатися солідним, не сміє брати за свій крам більше як: видану за крам готівку + кошта транспорту, перехову, адміністрації + заспокоєння своїх життєвих потреб + частини на „чорну годину".

Що понадто купець здобуває, то вже неморальний зиск зі шкодою консумента.

Паскар зарабляє в короткім часі не пропорціонально до вложеної праці (легко) грубі тисячі а це вже неморальне.

Паскарства неможна похвалювати а тим менше до него заохочувати. Воно може бути лише толероване з огляду на особу паскаря і на ціль, яку він собі намітив осягнути з легко добутими міліонами.

Багато паскарів взялося до того „гиндлю" з потреби, тому, що доля викинула їх зі звичайної дорога життя і засудила на злидні або й голодову смерть. Багато з них покине це ремесло, коли відносини життя впорядкуються і вони зможуть станути там, де стояли, також виправдує їх ціль, яку собі намітили, коли вона гарна і пожиточна. За ті легко здобуті міліони можна заснувати хосенну інституцію, можна вже істнуючий матеріяльно помогти. Можна заснувати якесь потрібне підприємство і прислужитися суспільству.

Тільки на жаль переважна часть паскарів навіть не думає о тім. Дати ці легкоздобуті міліони на заснування підприємства, котре вимагає капіталу, праці, а не дає за оден мент 500% зиску, на те вони не квапляться.

У нас таких підприємств буйби леґіон, та хоч між нами суть вже мультиміліонери, то нікому до того братися.

Візьмім лише такі підприємства, котрі не потребують числити на експорт і конкуренцію з заграницею а таки в краю не зможуть зразу потреб суспільства заспокоїти, яких витвори знайдуть все покупців і певно не змарнуються.

У нас загальний брак паперу. Через те велика дорожнеча на ґазету і книжку. Всі на це нарікаємо. У нас богато сирівця на продукцію паперу. Наша країна, то вітчина шмат і лахів, у нас дерево, коноплі, кукурудзянка, кропива, ґіпс. Потреба лише машин. Треба ще тямити, що капітал вложений на книжочку про запас, принесе, коли кордон на Велику Україну зчесне, великанські зиски.

У нас марнують всі звіринні відпадки, з яких можнаб робити хочби клей та рогові вироби, а відповідної фабрики нікому не приходить у голову заснувати. У нас нема фабрики на виріб приладів ремісничих: столярські варстати, токарні, а тільки у нас є на те сурівця деревляного, який йде на паливо.

А це паливо можнаби заступити торфом, бо торфових покладів маємо міліони.

Купуємо за великі гроші шкіру, а не маємо ніодної гарбарні; те саме з полотном, котре виробляється лише для домашної потреби в домашнім промислі, а ми мусимо за великі гроші купувати заграничні вироби.

Так само виріб сукна обмежений на грубе сіракове сукно до доуашного виробу.

У нас будівельний застій. Задля дорожнечі палива цегла палена дуже дорога. А можна виробляти цеглу парену з піску і вапна дуже добру і трівалу. А піску у нас на міліярди кубічних метрів, та ніхто до того не береся.

Уся та продукція чекає змилування наших міліонерів.

Може мені хто закинути, що забув про вугіль, який до ведення фабрики конечно потрібний. Без вугля можемо обійтись. Наші гірські Бистриці і Лімниці достарчають нам тільки електричної сили, що без вугля обійдемось. Нам треба лише машин, а ті дістанемо за границею і на це гроші повинні знайтися.

В тім наше богацтво, а мимо того ніхто з тих, що зароблюють по 35.000 в днину, не спішиться дати на це свій капітал. Не дає тому, бо зиски з підприємств вимагають праці і треба на них трохи підождати, а у тих панів, коли зиск таки у той мент не шкірить до них зубів, не має інтерес значіння.

Я думаю, що нема з чого радіти, що наші люде під цю пору рвуться до „гандлю" за для міліонів і то лише на те, щоб міліони робили другі міліони.

В господарському життю народа треба працю розложити рівномірно поміж горожан. Всі купцями не можуть бути. Коли назбирається їх забагато то наступить гіперпродукція а затим і крах. Тому я звертаюся до тих, що вже доробились міліонів, щоб частину тих капіталів повернули в інший бік на незбивання дальших міліонів задля самих міліонів легким способом, а на заснування твердих підприємств для заспокоєння потреб суспільства в краю, для приміщення тисячів тих нещасливих безробітних, що сьогодня з голоду примирають, яким недостає ні засобів ні хисту до того, щоб братись за легкий „гиндель". Тим способом вирівняється ті кривди, які вони спричинили консументам, збиваючи з них зиски по 35.000 в днину.

А коли боїтесь ціле майно вложити в таке підприємство, то беріться за діло спілково. Наша країна так виголоджена на всі потреби життя, що певно незмарнується вам те, що випродукуєтся.

А можу сказать, що „сим побідиш", а не нездоровим, принагідним паскарським гиндльом.

Дай Боже, щоб моє слово впало на родючу почву.

Др. Андрій Чайковський.

*) Колиб кіно зужиткувати як слід, ґсталоб воно найкращим середником до ширення науки і культури — тепер воно стало школою деморалізації.

Дописи.

Павелче пов. Станиславів. — „Дивлюся, сміюся, дрібні утираю" — так і бренять в ухах Шевченкові слова, коли подивитися зараз на наше село. Сльози радости підступають до очей, бо такого підйому духа і стихійного запалу до громадянської праці це невидано серед Павелчан! Хто-ж думав до тепер, щоби наше село було до чогось путнього спосібне?! В околиці знали, що в Павелчі вміють плести личаки, добре процесуватися за межі, (що з рештою сталося загальною повоєнною язвою галицьких сіл), але щоби воно взялося до якоїсь поважнішої праці, про це не сміли подумати навіть найбільші смільчаки. Всякі спроби зі сторони свідоміщих одиниць розбурхати село розбивалися довго о пасивний опір громадян і то тим більше, що сусіднє село Ямниця, від якої Павелчане звикли були до тепер брати собі примір, в останніх часах також заспало. Та зараз в кут Ямниця!... Павелче осінив несподівано якийсь містичний дух і село, не оглядаючись на нікого, само взялося до роботи. Про це писалося свойого часу у „Вперед", як то заходом і силами Павелчан відбуто Шевченківські концерти в Павелчі і в сусідньому селі Рибнім і що наше село, одиноке в цілому станиславівському повіті, відсвяткувало концертом 5-літню річницю смерти І. Франка. Рівночасно відновлено у нас читальню „Просвіти" а зараз приступлено до заснування кооперативи.

Правда, на основательних зборах дня 30. жовтня 1921. явилося з причини непогоди заледви 40 осіб (під тим зглядом наші селяне є все дуже вигідні!), однак перші леди були вже проломані, а через тиждень наші ініціятори осягнули рекорд: до кооперативи приступило понад 130 господарів, які без всяких скрупулів зложило по 1000 Мп. уділу і 100 Мп. вписового. Не треба бути аж пророком, щоби сказати, що до місяця всі громадяне станугь членами Спілки. На це можна твердо числити, бо так до Управи Спілки, як і до Надзірної Ради вийшли люди свідомі і діяльні, які з певністю зуміють згуртувати коло себе ціле село. До Управи вибрано: місц. учит. В. Кульматицького, Ів. Когуча і П. Салія, — а до Надз. Ради: о. Стефанчука, Мат. Тачинського, В. Стасинця, О. Шкандія, Он. Шкляра, Мих. Когуча і Мик. Шкляра. Тим належалосяби зазначити, що також наш війт і вся громадська старшина (назначені з гори!), які до тепер з назадницькою упертістю відносилися до цілого руху з презирством, врешті таки доглупилися в своїх урядових головах, що всякий опір проти стихії є безцільний. Прийшли мов блудні сини і пристали до гурту. Вкінці про розбудження життя в нашому селі свідчить факт, що коли станиславівський Кружок У. П. Т. проголосив в повіті тиждень „Рідної Школи", то Павелче сейчас зложило на ту ціль 17.000 Мп

Отже провідники можуть бути горді на дотепе-рішні успіхи, а вдячність і подяка за це належиться в першу чергу нашому неструдженому парохови о. Стефанчукови. — *Ю. Ш.*

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

В Бельгії жіноче питаннє було цего року предметом спору між парляментом а сенатом. Як всюди, так і в Бельгії жінки домагались виборчого права до всіх законодатних тіл. Сенат ухвалив закон, який давав жінкам виборче право. За те парлямент відкинув цей закон. Після довгих дискусій і суперечок прийшло до згоди між сенатом а парляментом на тій підставі, що закон про виборче право жінок буде наново внесений в парляменті і сенаті але аж за 4 роки, перед новими виборами. Проти виборчого права жіноцтва голосували ліберали, стоячи на становищі, що жіноцтво не повинно запрятувати собі голови політикою. Соціялісти теж незгодились на виборче право жінок, бо боялись, що жінки віддадуть свої голоси на реакційних кандидатів. Так отже бельгійські жінки цего року не взяли участи в виборах до парляменту і сенату. За те цего року перший раз голосували вони при виборах до громадських рад. І показалось, що обави соціялістів були безпідставні. Замужні жінки в переважаючій части голосували на тих самих кандидатів, що і їх ні чоловіки, а тільки незамужні жінки дещо помикитили. Але очевидно це не може і не повинно мати впливу на виборче право жінок. Як звісно, і українське жіноцтво домагається участи в політичнім життю, але в нас не буде нікого, хто противибся цему, як що тільки жінки належно підготовляться до політичної діяльности.

Большевики зі своєю господаркою зайшли туди, звідки ні в кут, ні в двері. Тому рішили вони відступити від своєї давніщої практики і позваляють своїм і чужим капіталістам господарити в Росії. І тепер віддають большевики чужим капіталістам що найкращі фабрики, а західні держави намагаються взяти в свої руки справу відбудови Росії. Німці виготовили вже плян відбудови і предложили його Англійцям. По цему пляну Німеччина одержалаб від Англії, Америки і Франції потрібні гроші і матеріяли до відбудови російського промислу і одинока малаб право доставляти Росії вироби своїх фабрик і тим способом моглаби сплатити коаліції воєнні довги. — А тимчасом большевицькі верховоди, як Каменєв, Радек і інші потішають себе тим, що в короткім часі совітські політики віднесуть побіду над західно-европейськими політиками і тому уступки, зроблені заграничному капіталови, є тільки тимчасові. Не вірять тим запевненням ліві комуністи і організують тайні союзи, яких завданнєм є — усунути тих політиків большевицьких, котрі запродують Росію чужинцям. В Москві заарештовано оден такий тайний гурток невдоволених, але імена арештованих держиться в тайні, бо є між ними і визначні та впливові комуністи.

Вже більш як рік від того часу, коли большевики мають з усіми сусідами мир, три роки минуло, як вони переконують своє громадянство о благах большевицького ладу. Все те нічо не помагає, бо народ не хоче погодитись з большевицьким ладом і хоч знає, що не ждати йому помочі від нікого, робить повстання проти большевиків. Ці повстання большевики жорстоко задавлюють. І так недавно здавили вони селянське повстаннє в північній Росії, в Туркестані та повстаннє широких розмірів на Україні.

Америка видала дуже цікавий розпорядок. А іменно заказала вона видавати дозвіл на візд з Польщі до Америки, але за те дозваляє впустити до Америки 20 тисячів людей з тих країв, які лежать на схід від лінії Керзона, — отже і зі Сх. Галичини. Америка каже, що ті всі краї не зачисляє до Польщі.

В Англії радість, бо Льойдови Джорджови вдалась не-аби-яка штука: він довів до згоди між Англією а Ірляндією. Двіста літ ллялась кров, бездонна пропасть ненависти ділила Англійців і Ірляндців. Всі англійські політики XIX віку ломили собі голову, як погодити оба народи — але все надармо. Не вдалось цего доконати і славному політикови Глядстонови. Що-йно спритний Джордж втяв таку штуку. Якіж підстави угоди? Англія признала соборність ірляндської землі, якої парлямент буде рішати про всі справи Ірляндії, а область Ульстер, заселена англійськими кольоністами, дістає автономію культурну, що дотикає шкільництва, церкви і взагалі народного життя. Ірляндська держава стає окремою державою в великій федерації британській, так само як Канада, Австралія і зєдинені держави Полудневої Африки. Побідив і Льойд Джордж своєю уступчивістю, побідили і Ірляндці тим, що одержують самостійність в рамах федерації.

Англійсько-ірляндська угода розвязала руки Джорджови. Всі політики говорять, що тепер Льойд Джордж, не маючи клопотів в своїй державі, з енергією забересь до упорядковання відносин в Европі. Це має для нас велике значіннє, бо саме тепер прийде на порядок дневний міжнародньої політики справа Сх. Галичини і тут голос Льойда Джорджа буде мати рішаюче значіннє.

ВСЯЧИНА.

Всі три гр. кат. Ординаріяти в Галичині відкликали своїх відпоручників з Кураторії і всіх Рад шкільних повітових.

На памятник в Пинуличах зложили на мої руки: Олена Скваркова 500 М, Евстахія Петерсова 500; Роман Гамчикевич 500; збірка з нагоди імянин проф. М. Пащака 2000 М. Гроші зложені на книжочку укр. Щадничі в Перемишлі ч. 19839. Проситься датки слати прямо до Щадниці на цю книжочку. *Р. Гамчикевич.*

Нова филя ревізій, арештовань і конфіновань. В Перемишлі арештовано і вивезено до Львова громадянку Клементину Фуяревич. Що діється з нею у Львові і доки вона у львівських тюрмах буде каратися — невідомо.

Дня 10 грудня перевела жандармерія з Пикулич ревізію в голови читальні „Просвіти" **в Коровниках**. Забрано читальняну печатку, на якій найдено три небезпечні букви: У. Н. Р. і тризуб. Заборонено уладженнє концерту і арештовано дириґента хору п. Василя Скірку, народного учителя і трех інших громадян.

Дня 10 і 11 грудня переведено ревізії в читальні „Просвіти" в **Сільци** перемиского повіту і в хаті голови читальні „Просвіти" п. Івана Яросевича. Арештовано голову читальні Івана Яросевича, Василя Повха, виділового, Дмитра Яроша секретара і Петра Дашка.

Дня 10. грудня закрило староство в Добромилі слідуючі товариства в м. **Добромилі**: 1) читальню „Просвіти", 2) філію „Просвіти", „Сільський Господар", який закрито без подання причин. Воєвідство у Львові заборонило у відповідь на внесений рекурс проти рішення староства, істнування „Кружка Укр. Педаґоґічного Товариства" в Добромилі, будьтоби з цеї причини, що нема запоруки, що Тво не буде працювати й політично. „Сільський Господар" заборонило староство запевне з тої причини, що задумував він тепер урядити курс шиття і крою. Дня 11 грудня заборонило Староство уряджения концерту, чим наразило концертовий комітет на великі шкоди.

Дня 10. грудня конфінувало староство в Добромилі на 6 місяців чотирех Українців а іменно пп. Лазора Івана, Гарванка Михайла, директора приватної, укр. ґімназії Кота і Бандрівського Михайла.

З судової салі. Нова каденція присяглих суддів в Перемишлі розпочалась дня 1. ц. м. розправою проти бувш. абсольвента перемиської ґімн. *Михайла Сірого*, обжалованого о злочин заворушення публичного спокою з § 65, б) з. к. Злочин цей ніби-то поповнив обжалований тим, що д. 14. серпня ц. р. взивав і старався наклонити селян в Арламівській Волі, аби не йшли до конскрипції т. є. взивав їх до непослуху польським законам і розпорядкам дотично конскрипції. Обжалованого боронив адвокат *Др. Загайкевич*. Завдяки його основній, всесторонно обдуманій промові присяглі судді вісьмома голосами заперечили питаннє щодо вини обжалованого, почім трибунал оповістив вирок, яким увільнено М. Сірого від обжаловання. С

В перемиськім окружнім суді затираються всякі сліди укр. мови. І так наша Редакція дістала 9/12 вирок в справі конфіскати в коверті з австрійських часів, на якій був друк „Суд окружний в Перемишлі" в трех мовах, польській, українській і німецькій. Тепер перечеркнено напись в укр. і німецькій мові, полишено тільки в польській мові.

З Луки біля Самбора доносять, що управу тамтейших курсів ґімназійних обняв, визначний наш педаґоґ проф. Бачинський, який докладає всіх старань, щоб ці курси поставити на висоті свого завдання. Треба сподіватись, що громадянство з Луки і дооколичних сіл допоможе в праці новому управителеви, маючи на увазі добро власних дітей.

В „Ziemi Przemyskiej" помістив кс. Др. Котуля письмо, в якім порушує голосну свого часу ревізію в палаті нашего Владики в Перемишлі, коли то польські вояки лишили людські відходи в одній з кімнат владичої палати. Кс. Котуля пише, що польське громадянство дуже боліло над тим сумним фактом та що в імени. Поляків два польські пралати зложили нашому Владиці своє спочуттє. Але даремно трудились ці пралати, бо кс. Котуля зробив нове відкриттє. Ото здибався у Варшаві з „pewnym podporucznikiem", котрий признався йому, що то він був комендантом відділу, який переводив ревізію у Владики. Цей відділ не збещестив епископської палати, а коли розійшлась така поголоска, то лиш тому, що жовніри прийшли до палати в часі зливи: з їх одіння вода цюрком ллялась на поміст кімнат, а від чобіт відривались кусники жовтої глини, які служба палати уважала за людський кал. Нарешті кс. Котуля співає пеан польському національному характерови.

Кс. Котуля є доктором теольоґії, професором лат. дух. семинарії і послом до варшавського сойму — отже чоловік, від котрого треба вимагати, щоб він серіозно ставився до справи. А тимчасом кс. Котуля помістив зі своїм підписом письмо, якого зміст заключає впрост неправду або дитинні здогади. І ми, засягнувши інформацій з достовірного джерела, можемо кс. Котулі відповісти отсе: У нашого Владики ніколи не явились ані пралати, ані взагалі ніхто з польського духовенства, щоби зложити йому спочуттє за дізнану зневагу. Чейже кс. Котуля мав можність це провірити. Щож до самої ревізії, то доконано її д. 11. листопада, в дві годині по заняттю Перемишля Поляками. Не було тоді зливи. Комендант явився в палаті Владики, витягнув револьвер, велів Владиці держати „ręce w górę" і що-йно тоді індаґував князя гр. кат. Церкви. Тимчасом жовніри розбрились по салях і по них лишився кал, що служба зрештою зізнала до судового протоколу при переслуханню. Врешті розмова з таємничим „pewnym podporucznikiem" видається діточою казкою. Чомуж кс. Котуля не назве цего пана по імени?

Сумне, дуже сумне свідоцтво виставив собі своїм письмом кс. Котуля — доктор теольоґії, професор духовної семінарії а в додатку і посол суверенного сойму. Чи припадково кс. Котуля не вчить етики своїх учнів в дух. семінарії??!

Анонси до різдвяного числа „Українського Голосу" упрашається надіслати найпізніще до дня 25 грудня 1921 р.

Просимо наших дописувачів писати виразно і тільки на одній стороні, щоб дописи віддавати впрост до друкарні. Дописи, що не відповідають цим вимогам, не будуть друковані. Дописи не підписані дописувачами машерують просто до коша!

Управляюча Комісія вдовичо-сиротинського Інституту Перемиської епархії просить всі Уряди парохіяльні, щоби чим скорше зголосили до своїх Урядів деканальних вдови і сироти по священиках епархії Перемиської, перебуваючі в окрузі парохії а управнені до побирання запомоги за р. 1921 (сироти до укінченого 18. року життя.) ОО. Декани зволять до кінця грудня с. р. надіслати викази до управи Комісії. —

На „Рідну Школу" зложили від 5—12 грудня с. р. Мацьків М. 500; VI. б. **3063**; О. Онисько 1800; Борис І. 1500; Зб. Учит. жін. сем. 5032; VIII б. м. ґ. з приводу Імянин проф. Мелянка 1 дол. IV. б. ґ. м. 931; Х. У. (чер. Др. М.) 500: Збірка на водосвятю в Селисках в домі О. Сороки **1.080**; Адвокати і лікарі (чер. Дра Загайкевича) від 1/3—12/12 с. р. **16.700**; Збірка в Торках (на весілю п. Крицького Ф.) **1000**; Бутитер 500; Зб. в Мякоші нов. 500; Зб.

в Боршевичах 700; Корба П. 500 Кор. ческ; Др. Ільницький **3.250**; О. Микулинович В. 500; зб. в Буцові **1.396**; Клиско М. 500; (через Вз. П. У. Бродович 100; Посацький 400; Ґоцька 300; Ґурська 200; збірка в селі Лучиці **2.424**; Мілер 200; з Лежайська: М. Яцина 300; А. Кишакевич 500; Р. Кишакевич 300; Ваньчицкий 200; о. Курилко 200; П. Сімко 200; Слабий Т. 200; Н. Волосянська 150; А. Волосянський 150: Б. Ґелєцінський 150; Е. Демкович 100; Е. Кишакевич 100; М. Кишакевич 100; А. Пізяківна 100; М. Сімко 100; Стосефоґель 100; В. Ломницький 50; (Разом з Лежайська 3000 М.

Спростованнє: У виказаних досі жертвах на Р. Шк. під назвою: фінанс. і торг. інституцій" має бути додане: „*Урядники*" фін. і торг. Інституцій в Перемишлі.

На „Рідну Школу" з приводу 40-літного ювілею У. П. Т. зложила „Читальня Просвіти" в Хомяківці 2000 Мп. За жертву складаємо щиру подяку. Головна Управа У. П. Т.

На дім для священичих вдів і сиріт жертвували в марках: ОО. Кузик К. 1000, Гнатківський О. 500, Каленський В. 1000, Кушнір Е. 500, Клюфас І. 500, Гамівка П. 1000, Брумінський І. 1000, Дигдалевич М. 1000, Заремба Й. 500, Прокоп І. 1000, Зубрицький 5000. Котис Д. 2000, Погорецький П. 400, Ільницький Й. 500, Стецев Л. 1000, Король К. 300, Миколаєвич А 1000, Сенечко І 500, Нимилович Т. 200, Билинський Н. 500, Качмарчик Т. 1000, п. Качмарчик Марія 500, Лучечко П. і п. Марія 1000, Курилло В. 1500, п. Курилло Марія 500, п. Котисова З. 1000, Тустановський О. 1000, Ших І. 1000, Трешневський М. 1000, Білас М. 1000, Пасічинський Н. 500, Грабець І. 1374, Іваню І. 2400, Бядош Й. 1000, Мороз Г. 5000, Калимон І. 2000, Юзвяк М. 2000, Вербенець В. 500, Макар А. 3000, Дуркот В. 1000, Титар І. 2000, Артемович М. 1000, Тесма М. 5000, Венгринович Е. 1000, Паславський М. 2000, Рудавський І. 5000, Піх Т. 5000, Гасько Л. 1000, Пизьор А. 1000, Яросевич І. 1000.

Др Роман і Галя з Дудровичів Слюзарі зложили 2000 мп, на „*Рідну Школу*" місто повідомлень про своє вінчання, яке відбулося в Яблонові коло Галича. 195—1—1

НАДІСЛАНЕ.

Громяда Дністрик дубовий, вибудувала с. р. у власнім заряді нову, деревляну церкву. Тесельську роботу провадив п. **Василь Михайлів з Ціневої** пов, Долина, почта Рожнятів. А що будова закінчилась в однім році і вийшла оконечно величавою на подив цілої околиці, на загальне вдоволеннє парохіян і підписаного, в сім значна частина заслуги згаданого п. ВАСИЛЯ МИХАЙЛОВА. Бо будову розуміє і знає провадити прекрасно. Весь час працював совісно. А що тверезий, що до платні умірковний, що до харчу невибагливий, в поведенню з людьми тактовний а в відношенню до священника взірцевий, проте горячо поручаю єго всім Всч. Отцям, задумуючим будувати у себе нову деревляну церкву. Гр. кат. Парохіяльний Уряд в Дністрику дубовім дня 2|12 1921.

о. Іван Чичула парох.

Шукаємо і виконуємо:

Бухгальтерські, статистичні, ґрафічні, каліґрафічні і малярські праці (справоздання банкові і кооперативні, зразки статистичних карток, провадження статистики, рисовання діяґрам, картоґрам, складання ріжних землемірних плянів, кошторисів). Шевські і кравецькі (дамські і діточі) роботи Рубка і пилка дров в місті і на селі. Зголошення: **Санова дольна 2. Засаннє. Статників.**

Др. Іванна Вітошинська

ординує в недугах внутрішних і діточих.

вул. Миколая 6. (бічна Чарнецького) 1601—1.

На свята для молоді!

Видавництво „Добра книжка"

поручає оці книжки для молоді:

1) *Карло Май: Воскресення* — бразилійське оповідання з образками 100 Мп
2) —: *Проклятий* — оповід. з мандрівки по Азії з образками . 80 „
3) —: *Сердешня мати* — оповід. з курдийського життя з образками 160 „
4) *З. Ляґерлеф: Різдвяна ніч* — леґенди 40 „
5) *К. Поліщук: Жменя землі* — галицькі леґенди 100 „
6) —: *Золоті зернятка* — оповідання 40 „
7) *В. Лімниченко: З війни* — поезії 80 „
8) *Геройська любов* — повість 80 „
9) *С. Калинець: Леґенди* — з образками 40 „
10) *В. П. Полянський:* Дядько Тарас — сценка для дітей . 40 „
11) *Календарець „Український школяр"* на 1921/22. шк. рік. 30 „
12) *Студентський календарець на* 1921/22 рік 60 „

та богато інших книжок, котрих катальоґ висилаємо всякому, що пришле 50 Мп на пошту.

До посилки треба долучити 50 Мп. на пошту.

Хто повернув з України **а знавби** де що про брата мого ВОЛОДИМИРА, котрий яко австр. кадет-аспірант дістався в р. 1915 в полон російський. Яко полонений перебував в лягері больховськім в Орловській ґубернії, а після послідних відомостей, яко інжинер, мав бути директором „Чугунно літейного завода" в Єкатеринославі, зволить ласкаво повідомити мене під адресою **Омелян Рончковський,** Перемишль Красінського Ч. 42.

За уживані марки і рожеві рекомендаційні наліпки на листах Західної Укр. Реп. плачу **150** до **5000 мк.** + ГНАТИК ДОМБРОВА коло Тарнова. 1—6

Візьму сейчас лекцію.

Зголошення з услівями слати до Адміністрації для Емде. (204-1-1)

Ґімназія в Луці шукає професора (латина' греко). Зголошення до управи ґімн. в Луці к. Самбора.

Мармеляду чисто яблочну або сливкову, тверду, зварену на цукрі, висилає оплатно до кождої місцевости почтової в практичних нових бочівках, обєму-netto чотири кільоґрами, за надісланнєм або оплатою на № 140417 Почтової каси Мп. **2350,** заложена 1876 року **Парова Фабрика мармеляди, солодкого печива і цукрів СТАНІСЛАВ ҐУРҐУЛЬ, Ярослав Малопольща.** Посилок за посліплатою не узглядняємо.

Вже продається гарний КАЛЄНДАРИК „Русалка"

— Висилається найменче 10 штук за 800 мп. —

А. Оппиш, Львів, Кадецька 4.

Парохія Лабова до заміни. Не приняті оферти без відповіди. (161—1—f)

Соборна Україна

Орґан вільного козацтва виходить у Відні що тижня. Редакція і адміністрація міститься Wien VIII, Josefstädterstrasse 9|19. II. Stiege.

— УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: —

	1 м.	2 м.	3 м.
Україна гр.	50	100	150
Галичина, Австрія — австр. стемпль. корон	40	80	120
Буковина, Румунія — леї	5	10	15
Чехо-словаччина К. ч.	4	8	12
Німеччина М. н.	5	10	15
В краях Лат. Унії франк.	1	2	3
Юго-славія дін.	3	6	9
Америка на три міс. оден доляр.			
Польща м. п.	60	120	180

Адвокат

Др. Стефан Антоневич

веде канцелярію в Добромилі. [2—10]

ҐРИС ПШЕНИЧНИЙ

продає

„Краєвий Союз Господарських Спілок

ЛЬВІВ, Зіморовича ч. 20.

Висилається від 500 кґ. в гору зелізницею.

Ціна і услівя на жаданя. 197-1-1

Механічна Ткальня

СИМЕОНА ІВАНОВА в СТРИЮ

— вул. Трибунальска 28. —

Приймає на виріб зглядно до сейчасової виміни **Лен, Прядиво** чесане і нечесане, пряжу, клоче за готове полотно. Білене, небілене, бархани, цайґи, обруси, ручники, хустки зимові під дуже корисними услівями:

за 1 кґ. чесаного прядива 4—5 ліктів полотна або цайґу поєдинчої широкости;
за 1 кґ. не чесаного прядива 2—3 ліктів полотна або цайґу по єдинчої широкости;
за 1 кґ. пряжі 5 ліктів полотна або цайґу поєдинчої широкости;
за 1 кґ. клочів І кл. 1—2 ліктів полотна або цайґу по єдинчої широкости.

З причини несталости платень робітничих, не можемо докладно подати ціни доплати.

МОТУЗЯНИЙ ВІДДІЛ ТКАЛЬНЯ

:КОНІПНИХ ПАСІВ І ҐУРТІВ

СКЛАД КОНОПЕЛЬ ЛЕНУ І ПРЯЖІ

ЛЬВІВ УЛ. ЗІМОРОВИЧА ч. 20.

Селянська механічна ткальня „ПОЛОТНО"

спілка з обмеженою порукою у Львові,

вул. Зіморовича Ч. 20.

Український Будівельний Союз

Львів, вул. Оссолінських 6. (Адрес для телеґрам „УБУС" Львів.)

ОДИНОКЕ ФАХОВЕ СТОВАРИШЕННЯ

інжінерів, архітектів, будівельних майстрів, теслярів, монтерів, механіків, слюсарів і т. д.,

будує: млини; тартаки, цегольні, вапнярки, прядільні, церкви, доми, каменниці і т. д.

продає: вапно, цемент, цеглу, дошки, мотори, бляху, дахівку, залізо, машини ітд.

Проекти, Пляни, Кошториси.

За редакцію відвічає: Др. Володимир Загайкевич.

З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.